

YAKUZAN KOSTO

HEIKKI VALKAMA



TAMMI

Heikki Valkama

**YAKUZAN
KOSTO**



TAMMI

HELSINKI



Tämän kirjan kirjoittamisen ovat mahdollistaneet seuraavat tahot:

Kansan Sivistysrahaston Tammen rahasto,
The Scandinavia-Japan Sasakawa Foundation,
Suomen Kirjailijaliitto ja Taiteen edistämiskeskus.

© Heikki Valkama ja Tammi 2021
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-2797-9
Painettu EU:ssa

1. luku

Ehkä onni viimein kääntyisi.

Kone imaisi jälleen kymmentuhannen jenin setelin. Kuulat alkoivat kilistä ja pomppia taululla.

Pelitalun valot syttyivät vuoron perään, sammuiivat ja syttyivät taas vilkkuen.

Korviahuumaava kilkatus, taustalla soiva musiikki ja henkilökunnan kuulutukset saivat hänen olonsa rauhalliseksi.

Jouluaaton kunniaksi iltapäivän ajan joka kolmas kuula ilmaiseksi, kuulutus kertoi.

Hän vilkaisi käytävää, jota reunusti molemmin puolin samanlaisten pelikoneiden rivi. Muita pelaajia oli muutama. Parilla oli kasvomaski, jakkaralla vanha nainen venytteli haukotellen. Ensimmäistä kertaa hän pani merkille, että pachinkopelihallissa oli tarkoituksella hälyisää silloinkin, kun ihmisiä oli vain kourallinen.

Kohta tavallisten työläisten työpäivä loppuisi, ja paikka täyttyisi harrastelijapelaajista.

Ulkona oli pilvistä. Hyvällä tuurilla illaksi sataisi lunta: valkea joulukuusi oli harvinaisuus. Tosin silloin kun hän oli nuori, ei joulusta hössötetty.

Hän nosti tupakan huulilleen ja odotti.

Yksi, kaksi... Hän ehti laskea kolmeen, ennen kuin henkivartija tarjosi tulta. Yksi syvä imaisu ja savu täytti keuhkot.

Hän väänsi kahvasta lisää kuulia koneen pyörteisiin. Täällä sai sentään vielä polttaa.

Hörppy Oronamin C -energiajuomaa kirkasti sauhun sumentamia aivoja.

Pachinkohalli oli hänen aluettaan, oli ollut kohta jo kolmekymmentä vuotta. Aikoinaan heidän järjestönsä oli jopa omistanut viisi hallia.

Mikään ei ollut kuin ennen. Siinä missä pelihalleja ennen pyöritti heidän järjestönsä, ne olivat nyt poliisin reviiriä.

Ensin Koben suuri maanjäristys oli tuhonnut vanhan pelihallin rakennuksen. Hän yritti muistaa, miltä sen sisällä oli näyttänyt, mutta muisti vain alkeelliset pelikoneet. Käsien asennetut naulat, kirkkaat värit ja vilkkuvat valot. 1970-luvulla koneet olivat vielä pelkkää mekaniikkaa. Piirretyt, puolipukeiset manga-hahmot ja elektroniikka olivat astuneet kuvaan 1980-luvulla. Sen jälkeen olikin alkanut loputon kilpavarustelu.

Oman järjestön hallissa pelaamisesta puuttui toki hohto. Se oli kuin olisi vikitellyt omaa vaimoaan tuntihotelliin: hallin isäntä neuvoi aina, mistä koneesta sai varmat voitot.

Ennen taitavat pachinkonpitäjät manipuloivat pelikoneita nakuttelemalla nauvoja hieman eri asentoihin, jolloin kuulat ohjautuivat voittoihin tai tappioihin sen mukaan, mikä oli tarve. Nyt tehtävän hoitivat ohjelmoidut laitteet.

Liian monimutkaista.

Poliisi oli viimeistellyt maanjäristyksen aiheuttamat tuhot. Ajatus sai hänet vihaiseksi. Nytkin hävityt rahat menisivät entisille poliiseille.

Jos joku olisi 1980-luvulla sanonut, että poliisi ottaisi pachinkobisneksen haltuunsa, hän olisi varmasti nauranut.

Poliisi rahapelibisnekseen? Ajatus oli yhtä tyhmä kuin että poliisi pitäisi strippiklubeja ja baareja.

Niin, eivät he, paatuneimmat rikollisetkaan, olleet osanneet arvata, mihin pelialan valvontaelin poliisiin vastuulle siirtyessään johtaisi. Nyt koko uhkapeliuala, kaikki pachinkoon liittyvä, oli miehitetty entisillä poliiseilla. Toisin kuin yakuza, poliisi toimi lain suojeleuksessa ja saattoi levittää lonkeronsa kaikkialle.

Pachinkolupa oli lupa tehdä rahaa. Heidän oli ollut pakko perääntyä bisneksistä poliisien tieltä. Silti, kuin ihmeen kaukalla, pohjoiskorealaiset pysyivät edelleen bisneksessä, vaikka yakuzan poliisi oli työntänyt pois.

Hän olisi halunnut lopettaa pelaamisen kokonaan, muttei kyennyt. Kun addiktion tiedosti, se pysyi jollain tavalla hallinnassa. Pelaaminen ei tuntunut hänen taloudessaan. Vain murto-osa tuloista kilisi kuulina koneiden syövereihin.

Pelikone alkoi soittaa voittofanfaaria. Ruudulla luki *win* ja animaatiossa välkkyi ilotulitus.

Kolme kuulaa oli osunut peräkkäin päävoittoon. Näytöllä hedelmäpeli oli pysähtynyt numeroon 777.

Tupakka liikkui huulessa virneen mukana.

Henkivartija toi lisää koreja, joihin voittokuulat saattoi kerätä.

Hän laski nopeasti päässään kuulien arvon, 150 000, ei vaan 180 000 jeniä. Ja voittoputki vain jatkui. Hän piti kahvan pohjassa ja antoi kuulien juosta taululla.

Pikkurahoja nyt, mutta hänen nuoruudessaan tuollaista summaa olisi juhlistettu ja kulutettu läpi yön viinaan ja naisiin. Nyt hän ehkä menisi voiton kunniaksi syömään naurettavan kallista sushia ja sitten kylpylään. Pakkasyönä kuuma kylpy oli parasta. Se auttoi myös kipeään selkään.

Hänestä oli tullut vanha. Pää sentään vielä toimi.

Sen sijaan rakko ei enää kestänyt pitkää istumista. Yölläkin piti herätä vähintään kerran, ryyppäämisen jälkeen ainakin kolmesti.

”Kusihätä”, hän mumisi, puoliksi itselleen, puoliksi takanaan seisovalle kyrmynskalle.

Hän käski henkivartijansa istumaan paikalleen ja vääntämään pelikoneen kahvasta. Voittoputkea ei kannattanut katkaista.

Jos onni ei kääntyisi vessassa ollessa, henkivartija saisi hänen palattuaan vaihtaa kuulat tiskillä ja hakea rahat kojusta. Ehkä vartijalle voisi antaa pienen bonuksen palkintorahoista. No, mies saisi illallisen joka tapauksessa hänen piikkiinsä.

Tätä voittamisen riemua edes poliisit eivät saaneet pilattua. Hän virnisti ajatellessaan, että nämä rahat olivat kytiltä pois. Itsepetos ehkä, mutta tyydyttävä sellainen.

Edelleen pachinkossa oli vallalla naurettava uhkapelilain kiertotapa. Rahalla ostettiin kuulia, jotka sai vaihtaa ”palkintoon”, kullattuun laattaan, joka jossain kojussa takapihalla vaihtui käteiseen. Näin laitton uhkapeli muuttui lailliseksi virkistyspelaamiseksi. Jotkut idiootit toki ottivat palkinnoksi pehmoleluja tai karkkia, jota oli pantu esille näön vuoksi.

Lahjusraha poliitikoille piti huolen siitä, että kattavaa, takaportin sulkevaa uhkapelikieltoa ei tulisi. Japanilaiset poliitikot olivat päinvastoin tajunneet, että uhkapelit olivat tulonlähde, josta kannatti napata siivu.

Hyvällä onnella ja oikein pelatuilla korteilla heidän oma-kin järjestönsä saisi siivunsa Japanin ensimmäisistä laillisista kasinoista. He olivat panneet rahaa pottiin, voiteluun, lupahakemuksiin ja lobbaamiseen, jotta lailliset kasinot avattaisiin ensimmäisenä juuri Osakan tai Koben edustalle. Päätös venyi ja venyi – kaikki kaupungit ja prefektuurit halusivat

alueelleen ensimmäiset oikeat kasinot. Ne olivat paitsi lupa tehdä helppoa rahaa, varma verotulojen ja matkailutulojen lähde.

Silti pääministeri Aben hanke saada kasinot laillisiksi oli jo pari vuotta myöhässä. Hallituksen jäseniä oli jo jäänyt kiinni korruptiosta, rahan vastaanottamisesta ulkomaisilta kasinoyhtiöiltä. Silkkää amatöörien touhua. He itse käyttivät lobbauksessa viestintätoimistoja, pöytälaatikkoyrityksiä ja peitehankkeita. Kaikki oli rasittavan monimutkaista. Hän tiesi olevansa reliikki, mutta hän ikävöi jatkuvasti vanhoja hyviä aikoja. Yakuzan elämä oli ennen ollut selkeämpää.

Hän valitsi keskimmäisen pisuaarin, asetti jalat haralleen ja alkoi lorottaa.

Sisään tuli joku, mutta hän ei kiinnittänyt huomiota tulleeseen, ennen kuin tämä oli seisonut hetken hänen takanaan.

Hän vilkaisi olkansa yli. ”Viereiset paikat ovat vapaana. Rohkeasti vain, ei tarvitse jonottaa tai ujustella”, hän tokaisi.

Viiltävä kipu oli tuttu.

Sekunnin murto-osan hän vaistomaisesti epäröi kääntyä, sillä pissaaminen oli kesken, mutta tajusi heti typeryytensä ja kääntyi hyökkääjää kohti.

”Äpärä. Uskallat kimppuun vain takaapäin, kusirännillä.”

Vastapuoli oli pitkä ja vahva. Seuraava isku viilsi kivuliaasti. Ja seuraava.

Ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän sai puukosta. Ennenkin tästä oli selvitty.

Hän pani kamppoihin, kävi käsin puukkoa vastaan ja sai hetkeksi hyökkääjän otteeseensa, yritti upottaa kynnet vastustajan silmiin ja repiä.

Kamppailu oli silti lyhyt.

Veri valui vessan harmaille kaakeleille.

Hänen viimeinen ajatuksensa oli, ettei hän suostuisi kuolemaan helposti.

2. luku

Lunta oli satanut koko päivän.

Lentokenttä oli suljettu iltapäivällä, kun sade oli muuttunut sakeaksi pyryksi, mutta viimeisetkin tulijat olivat ennen sitä ehtineet paikalle.

Nyt lumisade oli lakannut.

Lumi narskui kenkien alla. Nahkapohjat olivat liukkaat, hän oli vetänyt toppatakin ylleen muttei ollut ajatellut pukeutumistaan sen enempää. Tietenkin myös talvikengät ja sormikkaat olisivat olleet tarpeen.

Yamato työnsi kädet taskuun ja vilkaisi taivaalle. Pilvien lomasta pilkisti tähtiä. Täällä pohjoisessa valosaastetta oli vähemmän kuin Suur-Tokion alueella.

Nisekon laskettelurinteet oli valaistu, vaikka ne olivat jo menneet kiinni yöksi. Myös Ryokan-majatalo vaikutti hiljaiselta. Se oli varattu kokonaan heille.

Muut *oyabunit*, pomot, odottivat jo pyöreän pöydän ääressä. Jokainen oli omalla, ennakkoon sovitulla paikallaan risti-istunnassa. Tämän Ueda osasi. Kun järjestys oli esitetty etukäteen, kaikki sujui sulavasti, käsikirjoituksen mukaan.

Yamato pahoitteli myöhästymistään ja kumarsi erikseen kaikille.

Henkivartijat seisovat huoneen reunalla, kukin päällikkö oli tuonut mukanaan yhden miehen.

Ueda, joka oli kutsunut kaikki paikalle, järjestänyt käytännön asiat ja oli siksi myös tilaisuuden vetäjä, nyökäsi ja viittasi hänet istumaan tyhjälle paikalle. Yamato otti samanlaisen risti-istunta-asennon kuin muutkin ja tarttui sakekippon.

Pöytä oli jo täynnä herkkuja: sashimia, jossa kalat yhä hieman liikkuvat, vaikka niiden vatsaliha oli jo leikattu suupaloiksi, lohta, mätää, kuningasrapua, merisiiliä sekä muita Hokkaidon meren herkkuja eri tavoin valmistettuina. Yamato arvasi, että lopuksi pöytään tuotaisiin viimeisenkin nälän viemiseksi vielä iso pata, *nabe*, joka pursuaisi mereneläviä. Illasta tulisi pitkä ja mukava, jos he vain pääsisivät yhteisymmärrykseen.

Kaikkien katseet kääntyivät Uedaan, joka oli pukeutunut paksuun villaiseen talvikimonoon. Hän vastasi aluepomona Saitaman prefektuurin operaatioista.

Kaikki pitivät Uedasta. Hän osasi ylläpitää ihmissuhteita, muisti hieman etäisempiäkin tovereitaan kesän ja talven lajoin sekä uudenvuoden tervehdyksin ja oli valmis auttamaan ja neuvomaan kollegoitaan. Vihollisilleen Ueda oli häikäilemättömän vastustaja, joka ei epäröinyt järjestää rähinää tai tapattaa poikkiteloin asettuvia. Ennen kaikkea hänet tunnettiin röyhkeänä ja armottomana koronkiskurina, vanhan ajan yakuzana.

Ueda hymyili ystävällisesti ja antoi katseensa kiertää pöydässä.

Uedan vasemmalla puolella, Yamaton vieressä, istui Kinami, itäisen Tokion *oyabun*. Kinami oli samanikäinen kuin Yamato. Kalliista autoista pitävä naistenmies, parittaja, joka hankki naisia kaupattavaksi ympäri Aasiaa.

Uedan oikealla puolella istuvan Murakamin Yamato oli tavannut vain pari kertaa. Tämä vastasi isoista rahoista ja operaatioista, jotka liittyivät jotenkin tietokoneisiin ja yritys-

ryppäisiin. Nouseva tähti, mutta olemukseltaan kuin taval-
linen *salaryman*. Räätelöity puku istui täydellisesti. Hiukset
olivat muodikkaasti leikatut, ohuet silmälasit varmasti kal-
leimmasta päästä. Miehen ikää oli vaikea arvioida, jotain 30
ja 40 vuoden väliltä ehkä. Kohtelias ja miellyttävä kaveri, josta
oli kuitenkin hankala arvata, mitä tämä milloinkin ajatteli.

Arpinaamainen Itohara istui Murakamin toisella puolen.
Hän oli ottanut haltuunsa sataman operaatiot. Suoraviivai-
nen Itohara oli noussut kovalla työllä tavallisesta *chimplirasta*,
katujengiläisestä alueensa johtoon. Miestä oli helppo arvostaa,
mutta karkeudessaan Itohara todella oli katujen kasvatti.

Yamato oli itse kolmannen polven yakuza ja perinyt ase-
mansa isältään. Hän oli rauhassa saanut käydä yliopistoa Kio-
tossa ja perehtyä vähitellen perheen bisneksiin ja vasta viisi
vuotta sitten ottanut hommat haltuunsa.

”Olemme täällä tasavertaisina. Haluan nostaa maljan
yhteistyölle”, Ueda sanoi. ”Ja meillä on yhteinen tavoite. Jos
joku haluaa vielä perääntyä, tehkoon sen nyt. Kaikki mitä
täällä puhutaan, pysy näiden seinien sisällä.”

Tasavertaisuudesta huolimatta Ueda oli joukon aivot ja
puhemies. Sen hyväksyivät kaikki.

Suunnitelma oli rohkea. Ja Ueda oli puhunut siihen jokai-
sen erikseen mukaan.

Tarkoitus oli syrjäyttää uusi johtaja, Hatakeyama.

”Kuten tiedätte, Hatakeyama on ollut maanpaossa jo
aikansa. Olemme tätä nykyä yksi maan suurista. Etänä johta-
minen ei käy. Murakami tässä on järjestänyt suhteet poliisiin,
kiitos hänelle siitä. Kun muut sotivat, voimme yhdessä pitää
huolta vanhan Nomuran perinnöstä.”

Tällä tapaamisella he sinetöisivät sopimuksen. Hatakeyama
syrjäytettäisiin. Viiden johtajan neuvosto ottaisi vallan. Jostain
päin Koreaa käskyjä antavan nuoren pomon viesteihin lakat-

taisiin yksinkertaisesti vastaamasta. Jos hän palaisi Japaniin, hänet hoideltaisiin. Tai jos hän kävisi muuten hankalaksi, he palkkaisivat paikalliset yhteistyökumppanit Koreasta avukseen.

”Vielä viimeisen kerran. Ovatko kaikki mukana?”

Katseet kiersivät vuoron perään jokaiseen. Yksi toisensa jälkeen he nyökkäsivät ja nostivat maljan.

Muutaman sakekipollisen jälkeen koko joukko alkoi rentoutua.

Suunnitelma oli rohkea, mutta heillä oli tarvittava voima. Muut aluepomot ja Nomura-ryhmän liepeillä olevat jengit eivät panisi muutokselle hanttiin.

Kimonopukuiset tarjoilijat kävivät täyttämässä heidän lasejaan.

Henkivartijat seisoivat seinustalla kunkin pomon takana hievahtamatta. He olivat tottuneet odottamaan.

Ryokan-majatalon tatamihuone oli hieman nuhraantunut, mutta paikka oli perinteikäs. He olivat valinneet Hokkaidon hiihtokeskuksen, koska paikka oli neutraali.

Hokkaidon jengit eivät heitä häiritsisi. Uudenvuodenaatto sopi tapaamiseen, koska se oli ainoa hetki, jona kaikki saattoivat matkustaa ilman epäilyksiä tai suurempaa huomiota. Koko maa oli pysähdyksissä, myös yakuzan bisnekset. Kaikki jotka kykenivät matkustivat kotiseudulle perheitään tapaamaan, muut kököttivät kodeissaan tai lähtivät ulkomaille lomailemaan.

Uedan kehotuksesta jokainen nosti taas vuorollaan maljan ja piti lyhyen puheen, jossa kehui muita ja sitoutui yhteiseen suunnitelmaan.

Ruoka oli majatalon maineen veroista, merenelävät tuotteita ja meheviä.

Ei mennyt kauaa, kun kaikki olivat hieman humalassa.

”*Sumimasen!* Tarjoilija, tarjoilija”, Yamato huuteli. Kurkkua kuivasi, hän kaipasi vettä tai kylmää teetä. Kukaan ei kuitenkaan vastannut tai tullut paikalle.

Yamatolla oli vahva viinapää, mutta hän tunsi päässään jo pyörivän. Silmissä sumeni, ja olo tuntui raskaalta.

Hänen vieressään istuva Kinami nojautui häneen ja näytti sammuneen.

Yamato vilkaisi Kinamin henkivartijaa, joka kumartui kohteliaasti pomonsa luo ja nosti tämän ylös. Kinami lysähti saman tien veltona maahan. Hänen suupielistään valui vaahtoa.

”Hei”, Yamato huusi. Silmissä pyöri.

Toisena maahan vajosi Murakami.

Ueda, Itohara ja Kinami katsoivat toisiaan. Kunkin kasvoilla oli epäuskoinen irvistys, kaikki näyttivät kamppailevan myrkytystä vastaan.

Jokainen viidestä henkivartijasta veti aseensa esiin. He osoittivat vuoroin toisiaan, vuoroin pomoja, epätietoisina siitä, kenet pitäisi ampua tai mitä tehdä.

”Laskekaa aseet”, kuului ovelta.

Mies, joka astui sisään, oli niin suuri, että joutui kumartumaan oviaukossa.

Kaikki tunnistivat tulijan.

Henkivartijat katsoivat epäröiden toisiaan, sitten pomojaan.

Uedan pää kolahti pöytään, rojahdus kaatoi sakekupit.

Pisimpään kamppaili Yamato. Hän yritti kirotta, mutta ei saanut ääntä suustaan. Kurkkua kuristi. Silmissä musteni. Hän näki, kuinka hahmo hänen vierellään liikahti. Tatamilla makaava Murakami nousi hitaasti ylös.

Yamato nosti kätensä, tarttui Murakamia hihasta, mutta voima ei riittänyt otteeseen. Hän tunsi maailmansa mustenevan.

”Ruumiita tulee riittävästi. Kapina ei ole teidän syytänne. Teille kaikille on hommia”, iso mies puhutteli henkivartijoita.

Henkivartijat katsoivat toisiaan ja maassa makaavia pomaajaan, kunnes laskivat aseensa. Hatakeyama oli suuri mies muutenkin kuin kokonsa puolesta, hän oli sittenkin yhä koko järjestön johtaja.

”Tervetuloa takaisin, *nidaimé*”, Murakami sanoi ja kumarsi syvään.

Muut huoneessa tekivät saman perässä.

3. luku

Viimeistään tatuoinnin nähdessään ihmiset siirtyivät sivumalle.

Lihaksikas selkä korosti niskasta lantioon ulottuvaa kuvaa, joka esitti aalloista nousevaa karppia. Punertavan karpin pyrstö kosketti pakaraa, ja toinen viiksi ylti olan yli solisluulle.

Uchida istui pienelle muoviselle jakkaralle, täytti vadin vedellä ja valutti sen hitaasti päällensä. Vesi tuoksui hieman rikiltä ja oli vadissa rusehtavaa.

Hän saippuoi itsensä huolella, huuhteli ja ryhtyi ajamaan partaansa ja hiuksiaan.

Muutama tovereista luuli, että Uchida ajoi päänsä näyttääkseen hurjemmalta. Oikeasti kaljuuntuminen oli alkanut jo lukioiässä. Uchidaa oli kutsuttu jo lukion toisella luokalla *ossaniksi*, setämieheksi. Parin nimittelijän nenän hän oli murtanut, ennen kuin oli kolmannella luokalla lentänyt lopullisesti ulos koulusta. Siihen mennessä hän oli ryhtynyt ajelemaan päänsä kuin buddhalainen munkki. Nykytekniikalla hiusten istuttaminen olisi ollut helppoa, mutta hän oli oppinut pitämään ulkomuodostaan. Jotkut naiset pitivät kaljua vastenmielisenä, jotkut seksikkäänä. Hän oli tottunut lukemaan *kunhan mies ansaitsee vähintään 7 miljoonaa jeniä vuodessa eikä ole kalju* -kommentteja deittipalstoilla, mutta jätti ne omaan arvoonsa.

Tavallisesti sinä aikana kun hän oli peseytynyt, vähintään puolet muista asiakkaista oli kadonnut paikalta. Niin nytkin. Kantikset, jotka tunsivat hänet, olivat käyneet vähiin.

Hän huokaisi. Kuka kävisi kylpylässä pelotellakseen muita tai aiheuttaakseen ongelmia? Toisaalta oma rauha ei haitannut. Muita asiakkaita oli paikalla enää kaksi.

Uchida katsoi päätään peilistä ja kokeili vielä sormillaan, ettei mitään ollut jäänyt ajamatta. Hän ajoi myös karvat niskastaan ja olkapäiltä. Käsiä oli vaikea taivuttaa, mutta onneksi karvoitus loppui siihen, mistä tatuointi alkoi.

Hän oli valinnut karpin, joka nousi selkää pitkin kohti taivaita, koska halusi päihittää muut ja nousta ylös hierarkiassa. Punainen kala ja aaltojen laikukas väritys merkitsivät muu-
tosta. Se oli muodonmuutos, joka jätti kaiken taakseen.

Raksahommien ja muiden hanttitöiden ohella suoritettun muutaman pikkurikoksen, pahoinpitelyn ja kännissä tehdyn ryöstön takia hän oli melkein heti täysi-ikäiseksi tultuaan istunut vankilassa. Siellä hänet oli rekrytoitu mukaan järjestöön.

Tarjous oli ollut houkutteleva: heti vankilasta päästyään hän oli juonut pomon kanssa maljan ja ottanut tatuoinnin. Yakuzan tien valitseminen oli yhtä lopullista kuin koko var-
talon peittävä tatuointi. Ei hänellä ollut elämässä muutakaan suuntaa. *Gokudō*, rikollisen polku, vei ainakin johonkin.

Tatuoinnilla Uchida halusi näyttää, että hän oli kaikin puolin valmis.

Vaivannäkö, työ tai edes älyn puute eivät olleet hänen ongelmiaan. Sen sijaan pökkurointi oli vaatinut itsehillintää. Kapinallista asennetta ei järjestön sisällä katsottu hyvällä.

Nyt hän oli viimein päässyt asemaan, jossa kaikki oli mahdollista. Hän oli nuorin aluejohtajista, oman perheen pomo ja isähahmo. Ilman valmista perhetaustaa tai iän tuomaa etua se oli vaativa suoritus.

Oikeastaan hän piti siitä, että häntä pelättiin.

Vaikka kaikkiin kylpylöihin ei tatuoituna saanut tulla, moni perinteinen paikka ei ollut siitä niin tarkka.

Paikan pitäjä, kumaraselkäinen pappa, näytti hänen muistikuvissaan aivan samalta jo silloin, kun Uchida lapsuudessaan oli käynyt täällä isänsä kanssa. Ukko jaksoi heti ovella aina valittaa, että käynti teki pahaa bisneksille. Todellisuudessa Uchida oli myös pitänyt huolen siitä, että tontin vuokra ei noussut yhtä nopeasti kuin alueella yleensä. Omistaja ymmärsi tämän, vaikka ei koskaan maininnut asiasta. Tässä paikassa tatuointeja ei kiellettäisi.

Isä oli ollut rekkakuski. Tavallinen lainkuuliainen kansalainen, jolle toki oli maistunut sake, mutta joka oli kohdellut häntä ja äitiä hyvin. Harvoin kumpikaan sai nyrkistä, ja jos sai, niin hyvästä syystä.

Isän rekka oli ollut *dekotora*, jonka koristeluun oli mennyt suuria summia rahaa. Rekan hytti oli ollut ulkopuolelta täynnä ylimääräisiä neonvaloja ja kimaltelevia metallikoristeita. Rekan kylkeen oli maalattu vauhdikas kuva soturimunkki Benkeistä.

Pikkupoikana Uchida oli ajatellut, että rekkakuski oli hienoin ammatti, mitä kuvitella saattoi. Sittemmin hän oli ymmärtänyt, kuinka huonosti työstä oli maksettu. Nyt isä oli dementiahoivakodissa eikä muistanut poikaansa tai vaimoaan. Isän luona vieraillessaan Uchida pani Torakku yarō -elokuvan pyörimään. Se aiheutti isässä edes jonkinlaisen hymyn, kuin tämä olisi muistanut jotain.

Lapsuudenkodissa uudet lenkkarit tai koulureppu olivat aiheuttaneet perheelle rahakriisin. Nyt oli varaa enemmän kuin tarpeeksi. Hän saattoi maksaa isän hoidot ja äidin asunon. Vaikka äiti ei hyväksynyt poikansa elämäntapaa, hän otti rahat mukisematta vastaan.

Ehkä Uchida veisi isän vielä kylpemään, maksaisi henkilö-

kunnalle, että he toisivat ukon tänne. Tämä ei muistanut edes poikansa nimeä, mutta ehkä kylvyn nautinto koskettaisikin jostain muistia syvemmältä.

Muistisairaus oli pahin kohtalo, jonka Uchida tunsi. Lääkärien mukaan isän sairaus oli perinnöllistä ja siksi hän kävi joka vuosi itse testeissä. Hän oli päättänyt kuolla ennen kuin tulisi sairaaksi. Muistin menettäminen merkitsi itsensä menettämistä. Kaikki se mitä isä oli ollut, oli haihtunut muistojen mukana. Isä ei ollut edes kuin tyhjä kuori, vaan tavallisesti hämmentynyt ja vihainen, kaiken kadottanut ihminen, joka osasi puhua, ymmärsi ympäristöönsä, mutta ei tiennyt, keitä kaikki muut olivat.

Uchida istahti kuumaan kylpyyn. Koko seinän täyttävä, kaa-keleista mosaiikkina rakentuva kuva Fuji-vuoresta oli höyryn peitossa, kuin usva olisi peittänyt maiseman. Ilmassa tuoksui edelleen rikki: vesi tuli 1000 metrin syvyydestä kaivosta. Tämä oli aito vulkaaninen *onsen*, pyhää vettä.

Hän jännitti veden alla kaikki lihaksensa hetkeksi, päästi sitten vartalonsa rennoksi ja antoi sen imeä lämpöä. Muutamassa minuutissa olo kävi tuskaisan kuumaksi.

Ulkoaltaan luona oli viileämpää. Kevät oli vasta tuloillaan, *sakuroiden* ennustettiin kukkivan tavallista aiemmin, mutta vielä ne eivät olleet edes nupuillaan.

Kobesta oli kantautunut huolestuttavia uutisia. Hän mietti, olivatko he valinneet oikein, kun olivat päättäneet pysyä alkuperäisen organisaation rinnalla kobelaisten jakautuessa. Peturit olivat petteureita, mutta sota kahden ryhmittymän välillä tuntui vain yltyvän.

Ei hän vielä ollut sellaisessa asemassa, että olisi voinut päättää liittolaisuuksista.

Kylpylä oli paikka, jossa hän sai ajatella rauhassa. Usein hän suunnitteli viikon työt ja ratkaisi ongelmat juuri kylvyssä.

Saunassa televisio näytti myöhäisillan viihdeohjelmaa.

Downtownin koomikot olivat olleet hänen suosikkejaan jo lapsuudessa. Nyt nuo nuorekkaat hahmot olivat jo kuusi-kymppisiä papparaisia. Tuntui, että samat naamat olivat olleet televisiossa viimeiset 30 vuotta.

Saunan kuiva ja kuuma ilma kiristi ihoa. Hän oli yrittänyt selittää paikan omistajalle, että suomalaistyyppisessä saunassa kiukaalle heitettiin löylyä. Omistaja oli sanonut, että tämä on japanilainen sauna. Helsingissä Uchida oli käynyt lomamatkalla yleisessä saunassa. Ne olivat parhaat löylyt, jotka hän tiesi. Pehmeämmät kuin Japanissa. Saunasta oli siirrytty lumi-hankeen. Suomalaiset saunojat olivat olleet uteliaita hänen tatuoinneistaan ja tarjonneet olutta. Outo maa.

”Sumimasen.”

Saunan ovesta tuli anteeksipyydellen sisään kuivakan näköinen ukko ison pyyhemytyn kanssa. Michellä oli maski naamallaan.

Mikä typerys, Uchida ajatteli, mutta nyökkäsi, ja jatkoi television katselua.

”Hei, teidän olette se Yamaguchi-gumin Uchida?”

Kysymys sai hänet jännittymään. Hän käänsi katseensa televisiosta. ”Entä sitten?”

Vanha mies nosti pyyhemyttyä häntä kohti. ”Tämä ei ole henkilökohtaista”.

Äänenvaimennin sai laukaukset kuulostamaan tussahduksilta. Hän katsoi vatsaansa. Neljä pientä reikää, jotka pulppusivat verta.

Hän yritti nousta ja katsoi miestä, mutta tämä tiputti pyyhkeen lattialle ja toi aseensa hänen silmiensä väliin.

”Hyvää matkaa”, pappa sanoi ja ampui.

4. luku

Aulan puhelin soi.

”Anteeksi, että jouduitte odottamaan”, Keiko sanoi nostettuaan kuulokkeen.

Se oli taas kuutoshuoneen seurue. Miehet olivat pelottavia, eikä Keiko olisi halunnut olla heidän kanssaan missään tekemisissä.

Kaksi kaljaa, tuopillinen highball-teetä sekä kara-agekanaa, kuului tilaus.

Keiko vilkaisi valvontakamerasta huoneeseen. Yksi miehistä heilui mikki kädessä ja lauloi, muut näyttivät uppoutuneen keskusteluun. Ääntä ei onneksi kuulunut. Sinertävässä valossa näytti siltä kuin miehet olisivat istuneet akvaariossa. Kuva oli kuitenkin terävä. ”Viimeisintä tekniikkaa – suojelee sekä asiakkaita että vastuulta meitä”, vuoropäällikkö Mok-kun oli kertonut.

Hienot puvut ja maailmanomistajan asenne. Ei ollut vaikea arvata, minkä alan joukko oli kyseessä.

”Mok-kun, voisitko sinä mennä?”

Mok-kun, tai siis herra Mori, oli vuoropäällikkö, varmaankin kymmenen vuotta häntä vanhempi. Jopa Keiko ja kaikki muut osa-aikatyöntekijät kutsuivat häntä silti tuttavallisesti Mok-kuniksi, eikä mies näyttänyt olevan siitä millänsäkään.

YAKUZA HALUAA VADILLE KOKIN PÄÄN!

On käynnissä järjestäytyneen rikollisuuden sisäinen sota. Hallitsevan ryhmittymän pomon tappolistalla on muitakin kuin yakuzajohtajia: se poliisi ja suomalainen kokki.

Riku Mäki on toteuttanut unelmansa: perustanut ravintolan Tokioon. Nyt hän perehtyy Japanin 74 ruokasesonkiin, odottelee tyttöystävänsä ja antaa treffivinkkejä ylitarkastaja Matsuzakalle, joka koettaa ottaa rennosti. Kun idylli särkyy, se räjähtää kunnolla.

YAKUZAN KOSTO on neljäs Riku Mäki -romaani. Se on matka syvälle Japanin sydämeen, arjen sellaisiin kerrostumiin, joita matkaaja paikan päälläkään harvoin näkee.



www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2797-9